



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **J. L.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 5. 2018, č. j. 17 A 12/2017 – 39,

**t a k t o :**

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

**O d ů v o d n ě n í :**

**I.**

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Klatovy (dále jen „městský úřad“) ze dne 26. 5. 2016, č. j. OD/5333/16/Ka, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), porušením § 6 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 24. 2. 2016 v 10:10 hod. řídil osobní motorové vozidlo Ford Focus RZ X, na silnici č. I./22 v ulici Tyršova v Klatovech, ve směru na Horažďovice, a za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení v paušálně stanovené výši 1 000 Kč.

[2] Rozhodnutím ze dne 15. 11. 2016, č. j. DSH/13134/16, žalovaný změnil odvoláním napadené rozhodnutí městského úřadu tak, že text výrokové části začínající slovy: „*Za tento přestupek se mu ukládá*“ a končící slovy „*s přiblížením k ustanovení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích*“ nahradil textem: „*Za tento přestupek se mu ukládá dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, § 125c odst. 5 písm. g), § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu s přiblížením k ustanovení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích*“. Dále snížil uloženou pokutu z částky 2 000 Kč na částku 1 900 Kč. Ve zbylé části žalovaný odvoláním napadené rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

## II.

[3] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který ji zamítl rozsudkem ze dne 31. 5. 2018, č. j. 17 A 12/2017 – 39.

[4] V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že tvrzení žalobce, že byl připoután alternativním pětibodovým zádržným systémem, správně vyhodnotily správní orgány jako nevěrohodné a současně vyvrácené provedeným dokazováním. Vyvráceno toto bylo výsledkem svědka prap. M. K., který jednoznačně potvrdil, že viděl žalobce nepřipoutaného za jízdy i při stání na semaforu těsně za vozidlem žalobce a při přistoupení k jeho vozidlu. Výpověď tohoto nezávislého svědka nevyvolávala žádné důvodné pochybnosti o skutkovém ději a plně odpovídala dalším písemným podkladům ve spise, tj. oznámení přestupku a úřednímu záznamu. Za této situace bylo doplňování důkazů např. výsledkem dalšího policisty nadbytečným a neúčelným a správní orgán neprovedením tohoto důkazu nepochybil. Rovněž krajský soud považoval za nadbytečné provádět navržený důkaz vyšetřovacím pokusem či ohledáním vozidla, protože s odstupem času těmito důkazy nelze zjistit skutkový stav v době spáchání přestupku. Závěr o nevěrohodnosti tvrzení žalobce o alternativním pětibodovém pásu považoval krajský soud za správný. Je nelogické, aby žalobce takovou zásadní okolnost zpochybňující vinu za přestupek uplatnil poprvé s odstupem několika měsíců od spáchání přestupku, a to až v rámci odvolání poté, co byl prvostupňovým rozhodnutím uznán vinným. Pokud po provedení výslechu svědka K. dospěl správní orgán k závěru o dostatečně zjištěném skutkovém stavu věci bez důvodných pochybností, nebyl povinen provádět výslech žalobcem navrženého svědka - spolujezdkyně. To platí tím spíše, že opět tento důkazní návrh byl vznesen až v odvolání.

[5] Podle názoru krajského soudu se správní orgány obou stupňů zabývaly podrobně okolnostmi přitěžujícími i polehčujícími. To platí i ohledně argumentace žalovaného týkající se snížení uložené pokuty pouze o 100 Kč. Protože snížení pokuty zohledňovalo nikoli zásadní pochybení městského úřadu v tom, že žalobce má za poslední tři roky evidováno ne 7, ale „pouze“ 6 záznamů o přestupcích, je jen mírné snížení pokuty logické, neboť platí správný závěr žalovaného, že uložení nižší pokuty by nespĺňovalo její preventivní účel vzhledem k množství záznamů za poslední roky, z nichž je zřejmé, že si žalobce z předchozích sankcí nevzal náležité poučení, a nižší sankce by proto zjevně nevedla k nápravě. Protože v odvolacím řízení došlo ke snížení pokuty, nikoli k jejímu zvýšení, nebyl porušen princip zákazu reformace in peius. Tento princip nezakazuje provést drobné změny v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, pouze zakazuje na základě odvolání účastníka zvýšit sankci.

## III.

[6] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[7] Stěžovatel namítal, že správní orgány vycházely při rozhodování z tvrzení policistů o tom, co sdělil na místě kontroly. Takový postup je nepřijatelný, neboť jde o reprodukovanou výpověď, která nemůže být užita k dokazování. Správní orgány tedy své úvahy o nepravdivosti tvrzení stěžovatele založily na nepřijatelném odkazu na jeho reprodukovanou výpověď skrze policisty. Krajský soud pak nesprávně posoudil právní otázku přípustnosti reprodukované výpovědi a zákonnosti úvah správních orgánů.

[8] Stěžovatel dále namítal, že nebylo možné jeho důkazní návrhy (a celkově jeho obhajobu) odmítnout jen proto, že tvrzení, které měly prokazovat, neuplatnil již při silniční kontrole,

pokračování

ale až v pozdější fázi řízení. Takováto koncentrace řízení je podle judikatury správních soudů nepřijatelná.

[9] Stěžovatel dále namítal, že správní orgány nesprávně hodnotily provedený důkaz – svědeckou výpověď policisty K. Policista totiž vypověděl, že poté, co přistoupil k vozidlu stěžovatele, nebyl tento připoután. Správní orgány z tohoto tvrzení dovodily, že vozidlo stěžovatele nebylo vybaveno pětibodovým pásem. Správní orgány tak učinily z důkazu nesprávné skutkové zjištění. Správní orgány uvažovaly tak, že pokud policista přistoupil k vozidlu, pětibodový bezpečnostní pás by nepochybně viděl, pokud by byl ve vozidle instalován, a toto by správnímu orgánu sdělil. Podle názoru stěžovatele je možné vycházet z toho, co svědek sdělí; nelze však vycházet z toho, co svědek nesdělí. Nadto úvaha o tom, že svědek by pětibodový bezpečnostní pás viděl, je nesprávná, neboť v době, kdy policista přistoupil k vozidlu, pás již byl rozepnut, neboť stěžovatel potřeboval volnost k tomu, aby vyhledal svou osobní tašku s doklady. V takovém případě visí pás za sedadlem a viditelný není. Správní orgány tedy deformovaly důkaz svědeckou výpovědí – dovozovaly z něj skutečnosti, které se z něj nepodávaly, a nebyly z něj ani dovoditelné.

[10] Stěžovatel dále namítal, že žalovaný neprovedl jím navržené důkazy. Stěžovatel přednesl svou verzi skutkového průběhu, přičemž navrhl důkazy k jejímu prokázání. Žalovaný disponoval svou verzí skutkového průběhu, která se opírala o výpověď jednoho policisty, případně jím vyhotovené písemné hlášení. Za takového stavu měl stěžovatel právo na to, aby jím navržené důkazy, sloužící k prokázání jím tvrzené skutkové verze, byly provedeny. Žalovaný a krajský soud se však spokojili s tím, že byl vyslechnut svědek v neprospěch stěžovatele, a naopak jakékoli důkazy, které stěžovatel navrhoval ve svůj prospěch, k prokázání alternativního skutkového průběhu, odmítli. Takový postup je v přímém rozporu s právy žalobce podle čl. 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy, a zároveň je v rozporu se smyslem práva na obhajobu. Tím spíše pak, kdy ani tvrzení policisty, který byl vyslechnut, přímo nevyvracelo skutkovou verzi tvrzenou stěžovatelem. Z výpovědi policisty totiž nelze dovozovat, že stěžovatel nebyl připoután bezpečnostním pásem. Ve skutečnosti totiž svědek viděl pouze to, že stěžovatel nebyl připoután bezpečnostním pásem sériově integrovaným ve vozidle. Stěžovatel přitom tvrdil, že ve vozidle se nacházel bezpečnostní pás ještě jeden, a že byl připoután dodatečným bezpečnostním pásem, který měl své kořeny přímo v sedačce.

[11] Závěrem stěžovatel namítal, že postup žalovaného, který uloženou sankci snížil pouze o 100 Kč, je v rozporu se zásadou *reformatio in peius*. Pokud totiž městský úřad na základě nezákonně zvažovaných přitěžujících okolností zvýšil sankci o 500 Kč, a odvolací správní orgán uznal, že tyto přitěžující okolnosti nebylo možné zvažovat, avšak sankci snížil pouze o 100 Kč, pak v konečném důsledku tuto reformoval v neprospěch obviněného, neboť tím fakticky rozhodl, že i když přitěžující okolnosti nejsou dány, bude sankce vyšší. Pokuta měla být uložena na samé spodní hranici zákonného rozmezí. Nadto, žalovaný tak fakticky provedl novou správní úvahu o sankci, proti které již stěžovatel neměl právo se odvolat.

[12] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

#### IV.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že nesouhlasí s argumenty stěžovatele, a že se ztotožňuje se závěry krajského soudu, uvedenými v napadeném rozsudku. Pokud jde o stížní námitky, odkázal na své vyjádření k žalobě a na žalobou napadené rozhodnutí. Kasační stížnost je podle jeho názoru nedůvodná, a proto navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

## V.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[17] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost. V této souvislosti je třeba ještě dodat, že povinnost soudu posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že byl krajský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou stěžovatelem a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130). V tomto ohledu napadený rozsudek krajského soudu plně ob stojí.

[18] Podstatou kasační stížnosti je tvrzení stěžovatele, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, a že krajský soud pochybil, když postup správních orgánů aproboval.

[19] Ze správního spisu vyplývá, že městský úřad na základě oznámení přestupku, který mu postoupila Policie České republiky, zahájil řízení o přestupku a předvolal stěžovatele k ústnímu jednání na den 4. 5. 2016. Oznámení o zahájení řízení a předvolání bylo stěžovateli doručeno dne 18. 4. 2016. Současně předvolal k ústnímu jednání svědka, zasahujícího policistu prap. M. K. Stěžovatel se k ústnímu jednání nedostavil. V průběhu ústního jednání bylo provedeno dokazování listinami založenými ve spisu a svědeckou výpovědí předvolaného svědka, o čemž byl vyhotoven protokol. Usnesením ze dne 4. 5. 2016 byla stěžovateli stanovena lhůta pro vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve věci přestupku, a to do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto usnesení. Na toto usnesení, které mu bylo doručeno dne 16. 5. 2016, stěžovatel nijak nereagoval. Rozhodnutím městského úřadu ze dne 26. 5. 2016 byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením § 6 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Proti rozhodnutí městského úřadu podal zmocněnec stěžovatele blanketní odvolání. Magistrát jej proto usnesením ze dne 22. 6. 2016,

pokračování

kteř mu bylo doručeno dne 1. 7. 2016, vyzval k doplnění náležitostí odvolání, a to 5 dnů od doručení výzvy. Zmocněnec stěžovatele na tuto výzvu nereagoval a odvolání nedoplňil. Následně městský úřad postoupil správní spis se stanoviskem žalovanému. Odvolání zmocněnec stěžovatele doplnil až podáním, které bylo doručeno městskému úřadu dne 23. 8. 2016. V tomto podání stěžovatel poprvé uvedl, že byl během jízdy připoután, a to pětibodovým bezpečnostním pásem, který je upevněn přímo do sedadla. Dále uvedl, že ve vozidle s ním jela spolujezdkyně, která seděla na předním sedadle. Na podporu svých tvrzení, tj. že má ve vozidle nainstalovány pětibodové bezpečnostní pásy a že byl v době údajného spáchání přestupku právě těmito pásy připoután, stěžovatel navrhl provést důkaz ohledáním jeho vozidla a svědeckou výpověď spolujezdkyně paní J. P. Rozhodnutím ze dne 15. 11. 2016 žalovaný odvoláním napadené rozhodnutí magistrátu ve výrokové části změnil a ve zbylé části potvrdil.

[20] Městský úřad provedl ve věci standardní dokazování, odpovídající typu projednávaného přestupku. Opatřil přitom standardní sadu důkazů, nezbytných (a obvykle postačujících) pro zjištění skutkového stavu věci (oznámení přestupku, úřední záznam, výpis z evidence řidičů, výslech svědka prap. M. K.). Svě posouzení opřel především o obsahově zcela konzistentní svědeckou výpověď zasahujícího policisty, jehož věrohodnost nebyla v průběhu správního řízení nijak zpochybněna (srov. například rozsudky tohoto soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, či ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 - 47). Ve věci přitom nevyplýnuly žádné další skutečnosti, jež by nasvědčovaly nutnosti provádět další dokazování.

[21] Stěžovatel zůstal po dobu správního řízení pasivní. Nezáčastnil se ústního projednání přestupku a nevyjádřil se ani k podkladům pro vydání rozhodnutí. Teprve v doplnění odvolání stěžovatel předestřel jiný skutkový příběh, než který vyplynul z dosavadního dokazování, a k prokázání svého tvrzení navrhl důkazní prostředky. Konkrétně stěžovatel tvrdil, že přestupek nespáchal, neboť byl za jízdy připoután pětibodovým bezpečnostním pásem, a zároveň k prokázání uvedených tvrzení navrhl provést důkaz ohledáním jeho vozidla a svědeckou výpověď spolujezdkyně. Žalovaný však verzi stěžovatele neuvěřil a jeho návrhy k provedení dalšího dokazování neakceptoval.

[22] Stěžejní v nyní projednávané věci je tedy otázka, zda stěžovatelova argumentace uplatňovaná během odvolacího správního řízení založila důvodné pochybnosti, že se skutek, který mu byl kladen za vinu, odehrál jinak, než jak bylo zjištěno městským úřadem, a zda tedy žalovaný měl provést stěžovatelem navržené důkazy, a nikoli je odmítnout.

[23] Při úvahách o důvodnosti či nadbytečnosti provedení důkazních návrhů je třeba vycházet z celého kontextu věci. Především nelze odhlédnout od skutečnosti, že jiná skutková verze posuzované věci byla stěžovatelem prvně uplatněna až v doplnění odvolání, ačkoliv mohla být namítána dříve. Stěžovatel byl trestán za přestupek spadající mezi přestupky pozorovatelné pouhým okem, pro které je typické dokazování svědeckou výpovědí. I pokud by Nejvyšší správní soud připustil, že ve vypjaté situaci na místě přestupku nebyl stěžovatel schopen sdělit zasahujícímu policistovi, že byl za jízdy připoután pětibodovým bezpečnostním pásem, a nebyl ani schopen zajistit zaznamenání přítomnosti svědkyně, nebyl dán žádný důvod neuplatnit tento klíčový důkaz svědčící o jeho nevině před správním orgánem I. stupně. Za této situace se obrana tohoto typu, předestřená obviněným až v pozdějším stádiu správního řízení, může jevit (a v dané věci se také jeví) podle kontextu věci jako nepřesvědčivá a účelová (srov. rozsudky tohoto soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 - 23, ze dne 8. 12. 2016, č. j. 5 As 206/2016 - 37, ze dne 21. 2. 2017, č. j. 2 As 214/2016 - 24, nebo ze dne 23. 8. 2018, č. j. 3 As 203/2017 - 29).

[24] Věrohodnost stěžovatelovy obrany snižuje nejen to, že ji poprvé v konkretizované podobě uplatnil až v průběhu odvolacího řízení, ale i to, že z obsahu spisového materiálu vůbec nevyplývá, že by v době spáchání přestupku byla ve vozidle jiná osoba, která by byla sto podat k věci, jejíž průběh vnímala bezprostředně svými smysly, jakoukoliv výpověď. Postup stěžovatele tak působí značně účelově, neboť si až v rámci doplnění odvolání „vzpomíná“, že ve vozidle nebyl sám. Za situace, kdy ostatní důkazy (výpověď svědka, potažmo oznámení přestupku) nesvědčí o tom, že se na místě stěžovatelem uváděná osoba skutečně nacházela, lze s ohledem na výše uvedené akceptovat závěr o nadbytečnosti provedení této svědecké výpovědi. Rovněž tak je správný závěr žalovaného o nadbytečnosti provedení důkazu ohledáním vozidla stěžovatele, neboť s ohledem na časový odstup by tímto důkazem nemohla být ověřena skutečnost, že vozidlo stěžovatele bylo v době spáchání přestupku vybaveno pětibodovými bezpečnostními pásy.

[25] Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, publ. pod č. 3577/2017 Sb. NSS, v případě nově uplatněných tvrzení v řízení o žalobě (jež je však principiálně použitelné i v řízení o odvolání) „[s]kutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřijatelné. Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irrelevantními nebo nevěrohodnými a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné. Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit. V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistiť stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).“ (podtržení provedeno soudem). V intencích uvedeného lze konstatovat, že v nyní posuzovaném případě se žalovaný s tvrzeními stěžovatele přezkoumatelným způsobem vypořádal. S přihlédnutím ke všem okolnostem posuzovaného případu považuje Nejvyšší správní soud (shodně se žalovaným i krajským soudem) tvrzení, jimiž se stěžovatel snažil otrástit vzájemně provázaným a vnitřně nerozporným systémem informací, které jednoznačně vedly k závěru, že spáchal přestupek, z něhož byl uznán vinným, za ryze účelová a nevěrohodná. Navrhované důkazy k prokázání takových tvrzení lze tedy označit za nadbytečné. V důsledku toho nepokládá Nejvyšší správní soud postup žalovaného (aprobovaný krajským soudem), který nepřistoupil k provedení důkazů navrhovaných stěžovatelem v doplnění odvolání proti rozhodnutí městského úřadu, za chybný.

[26] Z výše uvedeného je zřejmé, že nedůvodná je i související námitka, že správní orgány své úvahy o nepravdivosti stěžovatelova tvrzení založily na nepřijatelném odkazu na jeho reprodukovanou výpověď skrze policisty. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl, správní orgány na základě provedení dokazování řádně zjistily skutkový stav, který se stěžovatel v rámci odvolacího řízení nepodařilo zpochybnit. Závěr o nevěrohodnosti a účelovosti následného stěžovatelova tvrzení byl žalovaným i krajským soudem učiněn na základě kontextu celé věci, a nikoli pouze na základě skutečnosti, že podle vyjádření svědka K. stěžovatel na místě kontroly nejprve s přestupkem souhlasil, ale po zjištění, že uvedený přestupek podléhá bodovému hodnocení, souhlas odvolal a požádal o projednání ve správním řízení. Navíc správní orgány neprováděly důkaz „reprodukovanou výpovědí stěžovatele skrze policisty“, ale standardně listinami a svědeckou výpovědí zasahujícího policisty.

[27] Rovněž námitka, že žalovaný porušil zásadu zákazu *reformatio in peius* (zákaz rozhodnutí k horšímu), je nedůvodná. Jak zcela správně uvedl krajský soud, v odvolacím řízení došlo

pokračování

ke snížení pokuty, nikoli k jejímu zvýšení. Jelikož tato zásada zakazuje na základě odvolání účastníka zvýšit mu uloženou sankci, což se v nyní posuzovaném případě prokazatelně nestalo, k porušení uvedené zásady nedošlo. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že není pravdou, že žalovaný jako odvolací orgán v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že v případě stěžovatele nejsou dány žádné přitěžující okolnosti. Žalovaný toliko uvedl, že obecně uvedení skutečnosti, že k přestupku došlo v uzavřené obci či že závažnost přestupku je vyjádřena povinností uložení pokuty v určitém zákonném rozmezí nelze brát za přitěžující okolnosti ve vztahu ke konkrétnímu přestupku stěžovatele a zohlednit je takto obecně při ukládání sankce. Žalovaný však i nadále shledal existenci přitěžujících okolností (zavinění ve formě vědomé nedbalosti, opakované záznamy v evidenční kartě řidiče – 6 přestupků za poslední 3 roky), a současně neshledal žádné polehčující okolnosti. Proto stěžovateli stanovil přiměřenou sankci ve výši 1 900 Kč, tj. ve spodní polovině zákonného rozmezí (1 500 Kč až 2 500 Kč).

[28] Postupem žalovaného nedošlo ani k porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení. Z konstantní judikatury správních soudů totiž vyplývá, že správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí. V zásadě tedy není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravil drobné vady řízení před správním orgánem I. stupně, stejně jako drobné vady rozhodnutí v něm vydaného (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009 - 48, publ. pod č. 2646/2012 Sb. NSS, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25, nebo rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 17. 6. 2010, č. j. 29 Ca 221/2008 – 48, a Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 10. 2010, č. j. 51 Ca 14/2009 – 30).

[29] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[30] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

**P o u č e n í:** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. července 2019

Mgr. David Hipšr  
předseda senátu